

4. mai

Medlemsblad for Norges Kommunistiske Studentforbund

NOV. 76

LEDER:

til alle nye medlemmer

Dere har blitt med i en organisasjon som under AKP(m-l)s ledelse vil kjempe for det arbeidende folkets interesser, for revolusjonen og for sosialismen. For å kunne nå disse måla må vi jobbe og vinne sire på en hel rekke av områder, deriblant kampen for studentenes daglige interesser, drive støtte for arbeidsfolk i streik og utvikle solidariteten med den kampen verdens folk fører mot imperialismen. Det er for disse målas skyld dere har blitt med i en kommunistisk organisasjon - og det er derfor vi trenger dere - vi må være mange.

KOMMUNISTENE MÅ GÅ I SPISEN

Mye over hundre års erfaringer har lært oss at disse måla ikke kan nås uten at kommunistene går i spissen. NKS er den kommunistiske organisasjonen for studenta. Vi har ledet flere rettfærdige kamper blant studenta og gått i spissen for avgjørende støtte til alle streikekampene de siste åra. Bare for å nevne noe. Arbeidet vårt har brakt enheten mellom arbeidsfolk og studenter atskillige skritt framover og viljen til å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen har blitt en realitet for stadig større deler av studentmassen.

En viktig del av dette arbeidet består i å avsløre og innskrenke revisjonistenes innflytelse i studentmassen. Vinne forståelse for at dem som kaller seg "marxister", men som har revidert og gjort marxismen til en politikk for borgerskapet, som saboterer den rettfærdige dagskampen og som prøver å vinne sympati for sosialimperialismen - slettes ikke er noe annet enn ei borgerlig skute under falske, røde flagg. Viktig her er det å bekjempe lederne samtidig som vi forsøker å trekke de vanlige medlemmene og sympatisørene over på den rette politikken.

I løpet av den tida vi har eksistert har vi høsta viktige erfaringer og blitt en stadig sterkere organisasjon. Samtidig har vi gjort feil og vi har fortsatt alvorlige revisjonistiske feil både i politikken vår og i det indre organisasjonslivet.

Vi står nå oppe i viktige kamper for å ta knekken på disse feila (dette kan dere lese mer om i beretninga). Å knekke dem er ikke noe som de gamle medlemmene klarer aleine. Dere som er nye vil spille en viktig rolle her. Dere representerer nye krefter og friskt blod, dere har sett oss fra utsiden, sett det som er bra med oss - og sett feila våre. I tillegg er det også sann at nye øyne ofte ser ting klarere enn gamle som har sitti og blitt vant med tingenes tilstand. Dere oppfordres derfor til å kaste dere ut i diskusjonene og kritisere det dere syns er dårlig og rose det dere syns er bra.

HVORDAN ER VI ORGANISERT ?

Det prinsippet vi er organisert etter kalles demokratisk sentralisme. Det er det organisasjonsprinsippet som er karakteristisk for det revolusjonære proletariatet utfra de oppgavene de står overfor - å lage revolusjon. Vi, de revolusjonære studentene, slåss for de samme måla og mot den samme fienden, derfor er demokratisk sentralisme også vårt organisasjonsprinsipp.

Vi har demokrati for at alle de erfaringene og synspunktene som finnes blant massene og hos medlemmene skal være rettleidende for politikken vår, for at organisasjonen skal stå enhetlig på politikken og for at medlemmene aktivt skal sette politikken ut i livet. "Både i hæren og i de lokale organisasjonene skal det indre partidemokratiet tjene til å befeste disiplinen og kampen, ikke det motsatte." (Mao).

Sentralismen er det våpenet som sikrer at politikken blir satt ut i livet. At de vedtaka og beslutningene som organisasjonen gjør virkelig skal være effektive, at politikken vår er enhetlig og riktig. Kort sagt at vi kan slå som en neve.

Dette betyr at ledelser på alle plan blir valgt etter demokratisk rådslagning, etter medlemmene har vært med å stilt forslag og vurdert kandidatene. Det er bare fienden som er interessert i at uenighet og splid hersker blant kommunistene. For at NKS skal opptre som en enhetlig organisasjon må det enkelte medlem underordne seg samt utføre vedtakene som organisasjonen gjør, mindretallet må underordne seg flertallet, lavere organer må underordne seg høyere, og hele organisasjonen må underordne seg sentralstyret.

Det at vi har sentralisme betyr ikke bare at vi velger noen som skal være ansvarlig, men at vi velger ledelser som har rett til å bestemme gjennom vedtak og direktiv som medlemmene skal følge.

På den annen side er det alle medlemmers rett å kontrollere arbeidet til de ledende organene, derfor har ledelsene plikt til å legge fram beretning om det arbeidet som har vært utført. Det er også alle medlemmers rett å kritisere ledende organer, noe som disse har plikt til å svare på.

Vi vil spesielt framheve to ting: I §1 i vedtektene om det som kreves for å bli medlem heter det at kameratene må opptre lojalt overfor NKS' linje og vedtak utad. Dette betyr ikke bare at medlemmene skal unnlate å kritisere eller angripe linja til NKS eller vedtak som er fatta overfor folk som ikke er medlem av NKS. Det betyr at medlemmene har plikt til å aktivt forsvare og propagandere den politiske linja utad. Dette er det mange kamerater som ikke skjønner. Derfor hender det også at vår politikk er samtaleemne og faktisk blir angripi, uten at NKSere far til orde.

Samme sted står det også at medlemmene har plikt til å arbeide i en grunnorganisasjon (dvs. storlag og smålag) etter evne. Vi stiller ikke dette som noen plikt fordi vi synes det er koselig å jobbe sammen kollektivt. Det er tvertom nødvendig for at vi skal klare å løse oppgavene våre. Dersom vi jobber og sliter hver på vår kant så vil det komme lite annet enn strev ut av det. Det å jobbe i grunnorganisasjonen det er nb. mye mer enn det å gå

på lagsmøter, det er å delta i lagets eksterne praksis også. Her vil dere sikkert finne feil hos mange NKS'ere i dag - og det er viktig at dere kritiserer dem for det.

KRITIKK OG SJØLKRITIKK

En av de rettighetene dere har som NKSere er å kritisere innad feil og mangler ved NKS' arbeid. Uifra den dialektiske materialismen, den tenkemåten marxister anvender, er det sãnn at det bare er kampen mellom sidene i de forskjellige motsigelsene som driver verden framover. Den viktigste motsigelsen i det kapitalistiske Norge er den mellom proletariat og borgerskap. Men fordi denne motsigelsen er den viktigste (hovedmotsigelsen) så preger den og innvirker den på alle de andre motsigelsene i samfunnet - også dem som finnes innad i de kommunistiske organisasjonene.

Ingen feil som NKS og NKSere gjør er klasse-løse, alle sammen er bestemt av kampen mellom proletariat og borgerskap. Hvordan vil det gå hvis ikke kommunistene aktivt anvender en spesiell metode for å svekke og utrydde borgerlige feil, avvik og mangler?

Jo - vi vil bli en borgerlig organisasjon. I en lang periode har vi vært, og vi er det fortsatt, prega av et moderne-revisjonistisk høyreavvik, noe som bl. a. var kjennetegna at vi ga konsesjoner til revisjonismen på alle områder. Det våpenet vi er nødt til å anvende for å utrydde det, det er metoden med kritikk og sjølkritikk. Det betyr kort at vi kritiserer kameratene for de feila vi mener de gjør og øver sjølkritikk for feil vi sjøl gjør. "Og enda et særdrag som utmerker vårt parti framfor alle andre politiske partier, er den ekte selvkritikk som vi driver. Vi har før vært inne på at et rom stadig må feies, ellers kan det hope seg opp støv og skitt, og en må stadig vaske seg, ellers blir hans ansikt skittent. I hodet på våre partikamerater og i vårt partis arbeid er det stadig fare for at det kan hope seg opp støv og skitt, og derfor må det sørges for renhold. Ordtaket "Rinnende vann råtner ikke, og et dørhengsel blir ikke markspist", sier at hvor det er stadig bevegelse, der har en ikke mørkenhet som skyldes mikrober og snyltere." (Mao).

TÅ FIENDEN ALVORLIG

Kommunistene er borgerskapets dødsfiender. Vi går i spissen for å knuse borgerskapets diktatur og i stedet opprette proletariatets. Dette er borgerskapet sørgelig klar over, de vil gjøre alt for å knekke oss.

I dag er det å kartlegge oss viktig for dem: hvordan er vi bygget opp, hvor mange er vi, hvordan fungerer kommunikasjonen mellom ledelsen og medlemmene, hvilke indre motsigelser kan de benytte seg av, hvem er medlem osv. osv. Det er ikke bare SIPO som arbeider med dette, men også CIA, KGB osv. samt forskjellige borgerlige organisasjoner, revisjonister osv.

Vi trenger spesielle forholdsregler for å beskytte forbundet mot dem. De første og enkleste prinsippene er: Ikke si at du er medlem (hvem trenger å vite det?), ikke la interne forhold komme ut, internmateriale må brennes etterhvert og sjølsagt ikke mistes, hverken telefon eller brev må anvendes til politikk eller til å lage avtaler. Seinere i år vil det komme en sikkerhetsinnstruks og alle skal diskutere dette her nærmere.

KREV HJELP OG DISKUSJONER

S om medlemmer i NKS vil dere få spesielle oppgaver å jobbe med. Mange nye kamerater har liten erfaring i hvordan de skal løse forskjellige problem og lurert kanskje på hvorfor spesielle ting skal gjøres. Er det noen som tror at det vil gå særlig bra hvis en ny kamerat får følgende beskjed: " du skal jobbe med den nye valgordninga, det er nødvendig å skape en brei bevegelse på det, trekk med deg uorganiserte..." ?

Ingen er fiks ferdige kommunister fra det øyeblikk de har sagt ja til å bli med i NKS. Dere må derfor kreve skikkelig forklaring på ting dere ikke skjønner vitsen med og krev hjelp når dere ikke ser løsninga på et problem. Se det som en oppgave å spørre - krev diskusjon på ting dere er uenig i eller er usikre på!

Utfra dette må dere ikke få det inntrykket at fordi dere er nye så kan dere ikke gjøre noe. Det er en velkjent feil i NKS at vi har latt nye kamerater gå uvirksomme, en sikker sabotasje av at de nye kameratene skal utvikle seg raskt. Dere må regne med å stå på stand, selge Klassekampen, dele ut løpesedler, diskutere og mobilisere studiekameratene til demonstrasjoner osv. osv.

Det er en plikt for alle kommunister å gå ut med politikken vår. På enkelte virker det mer skremmende enn det i virkeligheten er. Allikevel er det et bra prinsipp å løse oppgavene flere sammen, f. eks. to og to. Slik kan dere støtte hverandre i diskusjoner, oppsummere de erfaringene dere har gjort sammen og kritisere de feila dere har gjort.

Dere vil raskt oppsummere at det er nødvendig å skolere seg i politikken. Studere både de skriftene vi sjøl gir ut og de marxistiske klassikerne. Dette er også et av de krava vedtektene stiller dere overfor. På den måten kan vi få et godt grep om politikken vår, klare å begrunne den, være i stand til å avsløre borgerlig politikk selv om den blir markedsført under "marxistiske" merkelapper slik som revisjonismen, og oppdage og bekjempe gæærn politikk hos oss sjøl.

Selv om dere raskt får grep om oppgavene deres, kan det også være sånn at lagsledelsen synes det går så bra at den overlater dere til deres eget løp. En slik holdning må dere kritisere og kreve at det arbeidet dere gjør blir kontrollert. Bare på den måten kan gæærne ting bli oppdaga og hindra i å utvikle seg og de bra tinga kan bli hjulpet til å utvikle seg sterkere.

ET SPESIELT ANSVAR

Det har vært vår mening at denne artikkelen skulle være gjennomsyra av to ting: - I en kommunistisk organisasjon så er enkeltindividet systematisk underlagt kollektivet. Dette innebærer både frihet og disiplin for medlemmene og stiller dem overfor en rekke plikter og rettigheter. Dette er et nødvendig prinsipp for at vi skal klare å løse de oppgavene som utviklinga av klassekampen pålegger oss kommunister.

- En organisasjon som vår må holde fast på prinsippet med kritikk og sjølkritikk og utvikle vår praksis her sterkt videre. Dette er nødvendig for at vi skal kunne fortsette å være en kommunistisk organisasjon, og ikke degenerere og bli overtatt av borgerskapet. Fordi dere som er nye i NKS ofte ser feila lettere enn oss som har vært med en stund, så har dere et spesielt ansvar for å kritisere feil. Både feil på den politiske linja, de arbeidsmetodene vi anvender og feil hos enkeltkamerater.

Det er viktig at dere ikke blir stående i døra med lua i handa - men at dere er dristige og kaster dere ut i det!

Redaksjonen

VERVING:

APPELLÉR TIL KLASSE- STANDPUNKTET!

Mange av oss har nå jobbet med å verve
ve medlemmer til NKS i en del uker.

U har høsta verdifulle erfaringer og verve
verdifult tilskudd til kommunistenes rekke.
Hver eneste en av dem tar sitt livs viktigste
avgjørelse - hvem skal jeg tjene - borger-
skapet eller det arbeidende folket? Derfor
krever hver og en av dem skikkelig argu-
menter når vi stiller dem overfor spørs-
målet om å bli med i NKS - ingen blir med
på grunn av det pene trynet vårt!

VERV PÅ KLASSESTANDPUNKTET!

Virkeligheten er imidlertid at bare en
liten del av dem vi spør oppfatter det å
bli med som et så avgjørende skille i livet
sitt. Vi forsøker å verve dem på opportu-
nistiske premisser. Vi tar ikke utgangspunkt
i det spørsmålet virkelig gjelder.

Det er mange måter å omgå dette poenget på,
og vi bruker de fleste av dem. Fra å fri til
de politiske fordelene kameraten sjøl vil få
som NKS-medlem, av typen "du vil utvikle
de raskere politisk hos oss", "du vil høyne
t teoretiske nivå betraktelig" og "du vil
være bedre å løse oppgavene dine gjennom
den hjelpa du vil få som medlem" - via det å
invitere kameratene til en koseklubb ved
å skryte av det fantastiske "kameratskapet",
"kampfelleskapet" osv. - det å reklamere
for en spennende hobby: "artige diskusjoner",
"spennende aksjoner" - til de mest vulgære
som å benekte at kommunister har mange
oppgaver og følgelig mye å gjøre - og som
si: "Hvis du er usikker på om dette er noe
for deg, kan du ikke da bli med å se åssen
det er?"

Selv om disse argumenta klart er forskjellige,
noen er verre enn de andre - så har de lie-
vel det trekket felles at de er opportunis-
tiske. De forklarer ikke årsken til at det
trengs mange kommunister - og framfor alt:
De prøver ikke en gang å appellere til den
uorganiserte kameratens vilje til å tjene
arbeiderklassen og folket og å jobbe hardt
og uselvisk for revolusjon og sosialisme.
I stedet frir disse argumenta til de borger-
lige sidene til kameraten, til hans liberalisme
og karriereideer.

HVA FØRER DETTE TIL?

Først og fremst fører sånne argumenter
til at NKS mister verdifulle kamerater.
De mest framskredne av dem skjønner
ikke vitsen med å slutte seg til en så
liberal gjeng som disse argumenta fram-
stiller oss som. Andre får gå videre i den
villfarelsen at det er tilstrekkelig for arbeider-
klassen at en er med den oppe i sitt eget
private hue. Eller at en tror at en kan fort-
sette å drive med sitt utenfor klassekampen.
"Utviklinga av klassekampen gjelder ikke
meg", "jeg gir min støtte når det virkelig
trengs". Det disse folka ikke skjønner og
det vi ikke forklarer dem er at det ikke er
mulig å leve avskjermet fra klassekampen,
at viss en ikke tar standpunkt for det ar-
beidende folket sjøl nå, så vil ens utvikling
som "avskjermet" intellektuell sakte men
sikkert føre en over på motsatt side.

Denne måte å argumentere på gir også
gjerne ideer til dem somtross alt blir med.
For hvorfor blir de medlem? For sin egen
utviklings skyld, for kameratskapets skyld,
for spenningens skyld - eller for den sosi-
alistiske revolusjonens skyld?

Så lenge vi sjøl ikke trurat andre enn oss
sjøl og våre aller nærmeste kan ta stilling
for arbeiderklassen og er villige til å slåss
for revolusjonen - så er det selvsagt natur-
lig at vi ikke legger noen som helst vekt på
det når vi diskuterer medlemskap med folk.
På samme måte som det er vår mistillit
til studentmassen som gjør at vi spør for
få og for snevert, virker den også til at
vi argumenterer på opportunistisk vis.
Vi trur at vi ved å snakke om arbeider-
klassen og revolusjonen skremmer bort
mulige medlemmer, mens all erfaring
viser det motsatte.

ET AVGJØRENDE VALG

Det er krava utviklingen av klassekampen
stiller NKS og alle progressive studenter
overfor, som må være utgangspunktet.
Massene har interesse av revolusjonen,
men hvordan skal den objektive interessen
bli til et sterkt subjektivt ønske uten at

kommunistene går i spissen for å reise dem til kamp på en lang rekke områder slik at de økt politisk bevissthet og vinner de nødvendige erfaringene?

Det å reise kamp på område etter område det er kravet som kommunistene stilles overfor. Som revolusjonære studenter danner vi ikke noe unntak - vi har mange oppgaver som står halvløste og vi har oppgaver vi ikke en gang har begynt på. Det er oppgaver som må løses dersom det ska bli revolusjon - men vi er for få til å makte det.

Dette stiller de progressive studentene overfor et valg: Enten må de velge arbeiderklassens side og hva det innebærer av oppgaver - og slåss fullt og helt for det.

Eller de vil ende opp som en velmenende liberaler, som for seg sjøl mener mye bra, men som ikke tar virkelig stilling i klassekampen og som egentlig ser seg selv som nøytral i klassekonfliktene. Hva får en som mener bra ting, men som ikke gjør noe med det ut av livet sitt? Er det sånn han virkelig vil bruke det?

Kameratene bør slå fast det avgjørende ved dette valget, men bør våkte seg vel for å skli over i moralisme. "Du er en dårlig fyr dersom du ikke tar stilling nå". Det er ikke spørsmål om moral, om gode og onde mennesker, men om klassekamp, hvilken side en velger å stille seg på.

Kurt

VERVING:

HOXHA OM DE INTELLEKTUELLE

Dette er et utdrag fra en artikkel av Enver Hoxha. Vi mener den vil være nyttig til bruk i vervekampanja: Hoxha understreker sterkt nødvendigheten av at den intellektuelle må organisere seg og stille seg under ledelse av proletariatet og dets parti dersom han/hun skal kunne gå i spissen for å smi flertallet av studenta og de intellektuelle som fast alliert for arbeiderklassen. Dette lærer oss som skal verve intellektuelle til organiserte kommunister at vi må stille dem overfor et avgjørende valg - vil de være ei kraft for arbeiderklassen, eller vil de være det for borgerskapet? Hoxha viser oss hvilke særegne motsigelser den intellektuelle har til kommunismen og til organisering - motsigelser som vi må bryte ned. Studer artikkelen og bruk den i vervinga!

red.

De intellektuelle, som til i går støtta borgerskapet og blei brukt som redskap for dem, begynner nå (etterhvert som det blir mer og mer åpenbart at borgerskapet er en råtnende klasse og uegna til å styre samfunnet, red.) å oppnå en bedre forståelse for tingas tilstand.

Visse subjektive forhold hindrer den intellektuelle fra å oppnå raskere bevissthet:
1) Vaklingen som er typisk for mellom- og småborgerskapet som han kommer fra.
2) Visse særegne illusjoner.

ILLUSJONEN OM KLASSENØYTRALITET.

Avsondringen, delingen av åndsarbeid fra manuelt arbeid, betyr at han ikke er i kontakt med selve tinga, men med deres symboler. Dette frambringer illusjoner.

Stillingen hans, mellom hovedklassene, får ham til å tru at han ikke er påvirket av noen klasseinteresse, men at alt er underlagt hans dømmekraft og kunnskaper. Det er derfor han tror at de "ideene" som setter de intellektuelle i bevegelse er uavhengig av klasseslithørlighet. Han tror at han står over klassene og representerer en moral som er uavhengig av de økonomiske kreftene og klasse-motsigelsene.

Denne ideen, løsrevet fra manuelt arbeid, fra selve livet, får ham til å tru at han er en overlegen kraft i verden. Dette bringer den intellektuelle ut av virkelighetens verden og får ham til å tru at alle motsigelser kan løses, ikke ved hjelp av vold, men gjennom intellektuell forsoning, ved fredlig utvikling.

Disse oppfatningene gjør ham motakelig for opportuniste. I dette her ligger kilden til hans motvilje mot å godta kommunismen, fordi forestillingene om en moral uavhengig av klassetilhørighet og den abstrakte objektiviteten står i diametral motsetning til historisk materialisme, og fordi forsonende opportuniste står i helt åpenbar motsetning til det revolusjonære begrepet om klassekamp og proletariats diktatur.

INDIVIDUALISMEN.

En annen illusjon er hans individuelle frihet. Den intellektuelle står ikke i motsetning til proletariatet. Han er ingen kapitalist. Han har ingen arbeidsredskaper som mellomborgeren eller håndtverkeren. Han er tvunget til å selge arbeidsproduktene sine og derfor hviler kapitalistisk utbytting tungt på ham. Men med hensyn til leveforholdene så er han nærmere borgerskapet enn proletariatet.

Den intellektuelle kjemper ikke med fysisk styrke, men med argumenter. Det er hans personlige viten som er hans produksjonsmidler, hans personlige overbevisning, og det er umulig for ham å skape en posisjon for seg sjøl uten å gjøre bruk av sine personlige fortrinn. Derfor trur han at han bare kan oppnå måla sine ved å framheve sine individuelle egenskaper.

Han aksepterer ikke disiplin for seg sjøl, men bare for massene. Han plasserer seg sjøl i "eliten", "over den vanlige mann", dvs. Nietzsches teori.

Lenin sier at det intellektuelle laget er karakterisert ved dets individualisme, ved dets udugelighet til å organisere seg og ved ustabilitet. Proletariatet skulle ta dem i handa og lære dem farene ved anarkistisk individualisme, fordi individualismen får dem til å nøle, vakle osv.

Det er nødvendig for den intellektuelle å riste av seg borgerlig ideologi og bli gjennomsyret av marxist-leninistisk ideologi.

KAMP PÅ TO FRONTER.

Når en arbeider blir kommunist, så føler han at noe som har liggi latent i ham nå blomstrer, han oppdager en kultur som opplyser ham om det han bare har vært dunkelt klar over, i marxismen finner han sine påstander i klar form, blir klar over hva som har eksistert i hans underbevissthet. Når en arbeider blir kommunist så bygger han seg derfor opp og styrker seg.

Når en intellektuell blir kommunist, skjer det ikke på samme måte. På hvert trinn i triumfene til den sosialistiske bevisstheten, blir den intellektuelle tvunget til å ødelegge noe fra fortida si. På den måten ødelegger og bygger han, og i de første trinna han tar, føler han at han ikke skaper noe, men at han bare fører kamp mot seg sjøl.

Når arbeideren blir kommunist, veit han at han vil slåss, at han vil streike, komme i konflikt med kapitalismen og at han til og med rissikerer å bli drept, men han har bare en fiende og denne fienden er en ytre fiende - kapitalismen. Den intellektuelle må på sin side føre kamp på to fronter, mot seg sjøl, dvs. mot sin småborgerlige bagasje - og mot den ytre fienden, kapitalismen.

For at en intellektuell skal oppnå sosialistisk bevissthet må han bli rettledd, herdet i praktisk arbeid, skolert på nytt og gjennomsyret med marxist-leninistisk teori. Dette uopphørlige arbeidet med ham vil bli foretatt av arbeiderklassen og dets parti.

(Mars 1958).

Redaksjonen er ansvarlig for oversettelsen og mellomtitlene.

GODE ERFARINGER I VERVINGA

★ Det oppsummeres stadig nye og viktige erfaringer i vervearbeidet, erfaringer som laga må diskutere og gjøre bruk av. Det er viktig at de settes i samband med lokale forhold, det nytter ikke bare å kopiere dem .

★ "To kamerater i lager vårt har gjort store framskritt i det å spørre folk direkte, til og med uten å gjøre bruk av KK som "bilett". De går rett og slett bare bort til folk og begynner å prate om løst og fast, om faget, aktuelle hendelser osv. Når de har oppnådd en viss kontakt så kommer de inn på politikk, spør dem hva de syns om NKS.

Dette har resultert i mange fine diskusjoner. Flere titall har blitt med på sirkel. De fleste lurer på mange ting i forbindelse med det NKS står for. Og de får alltid skikkeåig svar. Etterhvert har vi etablert et slags "nett" av folk som vi diskuterer med, prøver å mobilisere til fronter, demonstrasjoner osv. Vi blir stadig bedre kjent med dem og deres politiske forståelse utvikles hele tida.

De to kameratene som har gått i spissen for denne metoden har oppsummert at det å bruke KK som "bilett" fungerer dårlig i dette opplegget fordi det hindrer dem i å etablere skikkelig kontakt før dem går over til politikken. Det er enkelte som ikke er interessert i å diskutere i utgangspunktet fordi de har negative forestillinger om oss. Mange er interessert på forhånd, mens mange blir interessert etterhvert. Det krever forskjellig opplegg.

Det er en viktig ting som skiller de to mest framskredne i laget fra oss andre: De har ubegrensa tillit til massene, det å begynne å prate med ukjente er noe helt ufarlig og naturlig for dem - liksom det er det for vanlige arbeidsfolk."

★ "Laget mitt oppsummerte på et lagsmøte at hele laget var gjennomsyra av en redsel for å tørre å gå ut å spørre folk om medlemskap. Vi lagde vedtak på at alle dagen etter skulle spørre to stykker hver.

Da vi oppsummerte dette hadde vi gjort ganske forskjellig framskritt. Et par hadde ikke spurt noen i det hele tatt og unnskyldte seg med at de hadde så mye annet å gjøre. Noen i laget hadde bare spurt folk de kjente godt fra før. Mens resten hadde spurt folk de ikke kjente i det hele tatt og var jævlig entusiastiske over at det hadde gått så bra.

Vi fordelte nå folka i laget slik at de framskredne skulle jobbe sammen med de som var mest tilbakeliggende i sitt forhold til massene, slik skulle disse bli hjulpa til å komme igang og få inspirasjon og erfaringer. Og dette har fungert bra.

Vi har oppsummert to viktige erfaringer: At når vi selger KK eller treffer folk ellers som er positive til oss (ab. på KK, har kjøpt, NKS er forsåvidt bra osv.) så er det viktig at vi ikke bare sier oss fornøyde med det. Men at vi prøver å lage avtaler med dem slik at vi kan få diskutert politikk en nærmere. For det er helt klart at det ikke holder et sekund å være overflatiske i så viktig spørsmål som det å bli kommunist. Det er et så avgjørende spørsmål at de vil ha feid all tvil til side før de sier ja. Og det krever lange og grundige diskusjoner.

Det andre er at vi etterhvert som vi ser hvordan verden virkelig ser ut - så føler vi oss ikke lenger som vesener fra en annen planet når vi skal til å prate med folk. For hvem er egentlig disse beryktede 'massene'? Jo: En stor del av dem er folk med omtrent de samme meningene som oss sjøl, folk som leser KK, følger med i politikk, går i enkelte demonstrasjoner, støtter streiker økonomisk osv. Forskjellen er at de ennå ikke har tatt konsekvensen av synspunkta sine og blitt organisert kommunist.

En større del - sikkert størstedelen på skolen vår - er ærlige folk som er forbanna på urettferdighet og råttenskap.

Det er folk som reagerer spontant og riktig på gæerne ting, men som har synspunkter som er usystematiske og til dels motstridende. De støtter de fleste streiker og frigjøringskamper når de bare blir spurt. Når den første gruppa avgir mange til NKS når de blir stilt overfor det valget klassekampen stiller dem, så trenger folka i denne andre gruppa breiere anlagte diskusjoner på flere saker. De fleste av dem vil gå sirkel før de leverer noen søknad.

Den tredje gruppa er folk som er opptatt av helt andre ting, idrett, fag, kristendom, spesielle hobbyer osv. Mange av dem sier at de ikke interesserer seg for politikk, mens andre har en del tilbake-liggende ideer oppe i hue sitt. Disse folka er egentlig OK nok når får diskutert litt med dem, den "fiendtlige" holdninga til oss viser seg ikke å sitte så særlig djupt.

Til sist har vi de konsoliderte revisjonistene og borgera. Mens SV-sympere og enkelt-medlemmer befinner seg i gruppe 1 eller 2, finner vi folka i ledelsen her. Dette er folk i toppen av SV, AUF, DKSF som bare satser på karriere for seg sjøl. Vår erfaring er at til og med blant disse så er det få som virkelig tør å kaste seg ut i en diskusjon med en KK-selger for eksempel. Stort sett veit vi hvem de er og slipper å kaste bort tida på dem.

Etter at vi lærte massene konkret å kjenne blei det straks mindre mystisk og farlig enn det vi trudde oppe i huene våre på forhånd."

★★★

alle skal selge **KLASSEKAMPEN!**

Er det brudd på ei revolusjonær sikkerhetslinje at alle medlemmer selger "Klassekampen"? Dette blei hevda av enkelte kamerater da laget vårt for kort tid sida diskuterte dagsaviskampanja. Sjøl mener jeg et slikt syn er feilaktig, at det må bekjempes fordi det vil gjøre stor skade såvel i arbeidet for å gjøre KK til dagsavis som på andre områder.

Som kommunister må vi legge stor vekt på revolusjonær sikkerhet. I størst mulig grad må vi holde medlemmene og oppbygginga av organisasjonen skjult for klassefienden. Dette er avgjørende for om vi får en sosialistisk revolusjon i Norge.

Men samtidig er det også helt nødvendig at vi får spredd propagandaen vår i masseomfang, at vi gjennomfører politiske diskusjoner med flest mulig osv. Hvis vi er så "forsiktige" at ingen skal få vite vi er kommunister, må vi også slutte å gå i demonstrasjoner, slutte å diskutere med folk osv. Hva dette vil bety for oppslutninga om en riktig politikk er lett å forstå.

Hvorda skal vi så løse denne motsigelsen. Sjøl mener jeg den må løses sånn:

1. Alle medlemmer selger "Klassekampen", i tillegg legges det ned arbeid på også å få sympatisører, f.eks. sirkeldeltakere til å selge avisa.
2. At alle selger avisa, betyr ikke at alle selger den på samme måte. F.eks. er det stor forskjell på å stå i døra til skolen og rope "Kjøp Klassekampen", og å ta den opp av veska i undervisningsgruppa si og spørre om noen skal kjøpe, eller å spørre en medstudent som en veit er progressiv.
3. Dersom det er mulig å unngå bør ikke alle medlemmene eksponeres ved f.eks. å stå på stand eller i skoleporten, og laget må konkret diskutere fordelinga av oppgavene bl.a. etter hvor "gjennomsiktig" forholda på skolen er. Selv om laget blir enig om en fordeling på ulike salgsmåter og steder - så er det overordna her allikevel at alle skal selge KK.

I laget mitt var det enkelte som hevda at nye medlemmer ikke skulle selge avisa eller stå på stand i det hele tatt fordi de ikke var kjent av klassefienden, og derfor burde bygges opp som "intern-kader".

Foruten det jeg har sagt før, avslører dette etter mitt syn et hårreisende syn på hvordan folk fostres politisk. Konsekvensen av det kan ikke være annet et NKS der alle styrer og interne organer består av kamerater som aldri har solgt "Klassekampen", aldri stått på stand, aldri hatt ordet på allmøtene eller aktivt deltatt i den politiske massekampen. Ei sann linje må bekjempes!

La oss alle ta et tak for å gjøre "Klassekampen" til dagsavis. La oss fostre mange nye NKSere og samtidig gjøre det vanskeligere for klassefienden å rulle opp organisasjonen vår. La oss styrke masselinja og sikkerhetsarbeidet!

Zorba

DEBATT

kamp mot byråkrati i interessekampen!

★ Interessekamparbeidet har vært prega av store byråkratiske feil. Det følgende er eksempler på denne måten å jobbe på henta fra Oslo og sosialskolene.

★ Døme fra Oslo: Etter 2 mnd hadde ingenting skjedd og alle jobba "24" timer i døgnet. Vi satt framleis å snakka om kor viktige saker vi hadde å kje npe for og at vi måtte reise kampen. Ikkje eit ord hadde komi ut om dei viktige sakene korkje det nye statsdiktatet - valgordninga, den nye "lov og orden" komiteen si innstilling om disiplinærstraff mot studenter som forstyrrar den daglege rutine på universitet et, ikkje eit ord om levekåra. Ikkje ein eina einaste løpesetel om desse sakene, ikkje ein einaste progressiv front stand.

Berre ein løpeseddel om at SV saboterte delegatgruppa til NSU og ein om studenttinget.

Då vi oppdaga dette var det i siste liten. Knappt ei veke seinare kom den opne reaksjon med storoffensiv for å støtte den statsdikterte valgordninga. Dei førte ho ut som eit spørsmål om urneval eller allmøte val.

Vi vakna av det byråkratiske marerittet (alle jobbar heile døgnet) ingenting kjem ut alle lure r på kvifor andre ikkje gjer noko med den viktige saken, alle set på møte) i tide til å få ut løpesetelen og til å oppdage den reaksjonære offensiven.

Då vi endeleg kom ut med løpesetel om valgordninga var han så feil i politikken at dei som skulle dele han ut nekta å gjere det. 15 av 16 spurte oppfatta løpesetelen slik at hovudspørsmålet var allmøteval eller urneval. Ingen oppfatta at kjerna i heile saka er at studentene sjøl skal avgjere valgordninga si, at hovusaka er å avvise at staten no prøver å innføre ny valordning gjennom statsdiktat. Vi måtte endre setelen og skrive ny. Vi hadde fått en lærerik støkk.

No er vi på veg framover, vi har kome ut med løpesetlar, veggaviser, hatt konfrontasjonsmøte med dei reaksjonære, sløge reaksjonen kraftig på ei rekkje allmøte. Historie t.d. 105 mot 3 for å avvise den nye statsdikterte valordninga.

For første gang på lenge har vi byrja massemobilisere til kamp.

★ Døme fra sosialskolen.

Her finn vi mykje av dei same feila. I staden for å stille spørsmålet om korleis levekåra ser ut for desse studentane, sit vi å seier at levekåra er veldig viktige. Vi er så samde om dete at vi rett og slett ikkje gjer noko med dei.

Eit døme var då vi skulle diskutere om vi ville kjempe for å få det inn på dagsorden på sosialskoledagene. Alle var då sam samde om at levekåra var viktige men

10 dagsorden var fastlagt, dessuten var folk

SV-støtte til SOVJET!

Svar på innlegget

Det forrige innlegget hadde et galt syn på SV

Det er et syn som kan oppsummeres: SV er antiimperialister, men de glemmer visse ting - de glemmer kampen mot Sovjet. Det er klart det finnes SV-medlemmer som er antiimperialister og mot Sovjet. Men SV-ledelsen og de som fører ut deres linje er verken antiimperialister eller mot Sovjet. De er for sosialimperialismen og propagerer deres politikk her i Norge.

Ved denne gale analysen kommer vi sjøl ut i uføret og gir konsesjoner til revisjonistene og sosialimperialismen.

Moderne revisjonisme i Norge er representert med NKP, SV og trotskistene. NKP er de åpne støttespillerne for Sovjet - som garantert vil havne opp som femtekollonne i tilfelle av en krig.

SV-ledelsen er for sosialimperialismen.
-Sier SV at Sovjet er imperialistisk? nei de sier: Det forkludrer alle begrep å beskrive Sovjet med ordet imperialisme. Sier SV at Sovjet er en fascistisk stat? nei de sier det er en degenerert arbeid-er-stat

-Sier SV at Sovjet utbytter og plyndrer landa i den 3 verden?
nei - de sier: sovjetisk støtte har vært en betingelse for at det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen - i andre sammenhenger er det derimot vanskeligere å hevde at Sovjet kjemper aktivt for å bekjempe imperialismens herredømme.

Er dette å glemme imperialismen - er det å glemme å ta stilling til Sovjet? SV fungerer til å tilsløre Sovjets over-grep - til å skjule den aggressive fascistiske karakteren av Sovjetmakta for folk i Norge. SV-ledelsen er ikke glem-som - den støtter sosialimperialismen. Trotskistene er tvillingbroren tilrevisjonismen. Trotskistene representerer også moderne revisjonisme til støtte til Sovjet.

Svenske studenter har som linje å gi opp den nasjonale sjølråderetten ved en invasjon fra Sovjet - og oppfordre folk til ikke å rette våpen mot den degenererte arbeiderstaten.

Norske trotskister står for den samme linja. De uttalte i DNS i Oslo at de er for å fjerne alle grensere. De tar avstand

fra at Rød Fronten har kritisert regjeringa for unnfallenhet i Barentshavspørsmålet.

De mener at folket skal rette våpen mot det norske borgerskapet i tilfelle en krig. De sier de støtter den 'planøkonomien' som finnes i Sovjet.

Vår oppgave er å isolere Sovjet fra massene, forberede folk på krig - og at Sovjet er den sansynlige angripende part. Vi skal nytte hvert overgrep fra Sovjet sin side - propagandere det og avsløre Sovjets karakter - vi skal avsløre deres imperialistiske taktikk i verdens frigjøringsbevegelser.

Når vi lar revisjonistene gå skuddfri i spørsmålet om antiimperialisme - lar vi revisjonistene styrke sin inn-flytelse blant massene.

Kampen mot Sovjet er også en kamp mot den moderne revisjonismen. Vi skal avsløre revisjonistene og vise at de er falske antiimperialister - som støtter seg på Sovjet.

Vi må også avsløre revisjonistenes argumenter som sprer forvirring blant massene.

I dag er det et ugjevnt nivå på spørsmålet om Sovjet blant medlemmene.

Vi vil oppfordre medlemmene til sjølstudier - til å skolere seg i å avsløre revisjonistenes argumenter som proimperialistiske

studier: Sosialimperialismen - Sovjet i dag
Materialisten - Sovjet nummer.

lærdommer fra Chile

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Hva kan vi lære av Chile? Når vi ser tilbake på de åra Allenderegjeringa og folkefronten hadde makta i Chile - er det en rekke ting vi kan oppsummere som gærne.

Allendes valgprogram hadde følgende punkter:

- nasjonalisering av gruver, banker forsikringsselskap og utenrikshandelen
- radikal jordreform som tok sikte på fordele storgodseiernes jord til småbønder og landarbeidere.
- større sosiale reformer.
- demokratisering av skolevesen osv.
- endelig bygging av sosialismen i Chile.

Allerede her gjorde folkefronten den feil at sosialismen skulle bygges innenfor rammen av det borgerlige demokrati.

Videre ga folkefronten for mange konsesjoner til reaksjonen.

- de lot seg binde til ikke å bygge ut en folkemilits.

-de garanterte opposisjonen kontroll over viktige samfunnsinstitusjoner og kommunikasjonsmiddel.

Vi skal ikke underslå at folkefronten gjorde mange bra ting. Den nasjonaliserte viktig industri, økte produksjonen, styrka levestandarden - og medinnflytelsen økte. Folkets og arbeiderklassens skaperkraft utvikla seg kraftig.

Men - på grunn av de feila som blei gjort kunne reaksjonen gå til mottiltak. De kunne renske ut radikale offiserer, beslaglegge våpen hos folk - og de kunne samle seg til et militært kupp. Overfor dette sto regjeringa maktesløs. Det var sånn at fascistiske grupper trente i våpenbruk og angrep på folket. Allenderegjeringas viktigste feil var at de ikke væpna folket, noe som er en forutsetning for å gjennomføre sosialismen.

martin

avslør revisjonismen i Chilearbeidet

SVAR TIL MARTIN

I sin artikkel trekker Martin fram gode og dårlige sider ved Allenderegjeringa og folkefronten og ramser opp en del feil som skal forklare at sosialismen ikke førte fram.

Dette er revisjonistenes oppsummering av Chile. De har sett seg nødt til å innrømme noen "feil og mangler". Men like full er de i utgangspunktet reformister - og sier disse feilene kan rettes opp neste gang. De står fortsatt på at parlamentarismen er veien. De har som Martin ikke sett at spørsmålet dreier seg om å erobre statsmakta fra borgerskapet. At det er avgjørende og nødvendig å styrte borgerskapet. Det meste de drister seg til er å si at folket kan væpnes viss det blir nødvendig.

CHILE VAR IKKE PÅ VEI MOT SOCIALISMEN UNDER ALLENDE.

Dette er den første historieforfalskninga Martin har gått på.

Hva var klassekarakteren til styret under Allende?

Allende avløste et USA-dominert styre som hadde latt imperialismen herje i landet. Allende staka opp en kurs som skulle fri landet fra imperialismen, som skulle reformere politikken innelands, ikke gjennom å mobilisere massene, men å lette på det borgerlige diktaturet.

Denne politikken - sjøl om den hadde sosialismen på parolene plasserte ikke Chile som et land på vei mot sosialisme - men som et borgerlig nasjonalt regime i den 3 verden.

FOLKEFRONTEN VAR IKKE LEDA AV VILLFARNE SOCIALISTER ELLER SOCIALISTER MED FEIL -DE VAR BEVISSTE FORRÆDERE AV CHILES FOLK.

Martin fremstiller lederne i folkefronten som sosialister. Han sier at årsakene til nederlaget var en del feil disse lederne gjorde.

På denne måten fremstiller han revisjonistene som vilfarne sosialister - og ikke som fiender av det chilenske folket.

Det var revisjonistene som sto sterkt i folkefronten - og det var deres linje som slo igjennom.

Allerede i 1960 konsoliderte det moskvaorienterte revisjonistpartiet seg på ei borgerlig linje. De vifta med de røde flagga - propaganderte reformer parlamentarisme og fredelig overgang til sosialismen - mens de egentlig kjempa for statskapitalisme og støtte til sosialimperialismen.

Mot dette sto det Chilenske folket som var for sosialisme.

Hva slags rolle spillte revisjonistene? De forrædde folket ved å lede utviklinga inn på en kapitalistisk vei som de sjøl kunne styre. De opptrådte som falske "røde" ledere. De gikk i spissen for å gi folk illusjoner om klassefienden, de leda massekampen inn i parlamentariske borgerlige former.

Da folkefronten hadde seira i valget sa revisjonistene imotsetning til Allende at nå hadde de statsmakta - nå gjaldt det å bygge landet.

-de gikk imot arbeiderklassens kamp og streiker - og sa det viktigste nå er å øke produksjonen.

-de hemma og sinka reformer under påskudd av at det ville provosere de reaksjonære.

Deres opptreden før og under kuppet viser klart at de er borgere som er mer redde for massene enn for reaksjonen.

-2 dager før kuppet sa de at regjering, folket og hæren var alle demokratisk innstillt.

-Det mest groteske angrep på arbeiderklassen var Våpenlova som forbød folket å ha våpen. Og dette var ikke noe som blei pressa igjennom - loven blei vedtatt enstemmig i parlamentet. Lova gav de væpnede styrker tillatelse til husundersøkelser i masseomfang. På den måten fikk de avvæpna folket og kartlagt revolusjonære og progressive.

-under kuppet mana revisjonistene til å ikke yte mottand - det ville bare føre til større lidelser.

Lista kunne utfylles med mange eksempler. Men linja er klar. Revisjonistene var aldri for at massene sjøl skulle ta makta. De saboterte og aktivt motarbeida folket. De ville sikre makta hos seg sjøl - de ville opprette statskapitalisme. Dette er et bevisst forræderi overfor det chilenske folket

LÆRDOMMER AV CHILE

Martin oppsummerer den viktigste feilen at folket ikke blei væpna når hæren retta seg mot folket - og derfor led spirene til sosialismen nederlag.

Han ser ikke at massene var leda av falske ledere av revisjonister som støtta seg til sosialimperialismen og som er like reaksjonære som Pinochet og borgere som støtter seg på USA-imperialismen.

Som kommunister oppsummerer vi:

Det som led nederlag i Chile var ikke sosialismen - men et forsøk på å innføre statskapitalisme, - det var revisjonismen - den borgerlige reformismen og den triste berømtheten deres som de kaller den fredelige veien.

Chile lærte oss at det chilenske folket må samle seg i en front og bygge en hær mot reaksjon og imperialismen - og at ledelsen i denne kampen er arbeiderklassen og dens fortropp.

Chile lærte oss også at skal en aktiv front mot imperialismen og reaksjonen bygges må all revisjonisme og opportunistiske skånelløst bekjempes.

Folket må stole på seg sjøl og avsløre falske ledere.

Revisjonistene har tidligere trykket utviklinga i Chile til sitt bryst - og tatt folkefronten til inntekt for isine teorier. Etter kuppet har lagt seg på kritikk av noen feil og mangler - men står for den samme reformismen, de samme parlamentariske illusjonene.

Kamerater, Kuppet i Chile beviste til fulle våre analyser. Det er derfor viktig at vi går offensivt ut og bruker Chile som eksempel - og samtidig avslører revisjonistene, og revisjonistiske argumenter i egne rekker.

RED.

kritikk av Sogn okkupasjonen

Det er nå over 1 år siden Sogn-okkupasjonen, og det har enda ikke kommet noen sjølkritikk fra ledelsen i NKS!

Dette er for det første å legge grunnlaget for dyp mistillitt til oss sjøl hos massene, for det andre vil det kunne utnyttas i paradisk retning av borgerapet fordi den kommer så seint, men viktigst: Den seine behandlinga avspeiler dyp forakt for massene både i og utafør organisasjonen, og dette rammer både NKS og partiet.

1. Etter okkupasjonen viste det seg raskt at det var motsigelser i organisasjonen på spørsmålet. Ledelsen skulle gått i spissen for å få opp denne kritikk og behandlet den skikkelig uansett hvilket standpunkt den sjøl opprinnelig tok. Det tok altfor lang tid før kritikken kom opp. Et prinsipielt spørsmål melder seg: Hvor raskt bør vi kunne oppsummere en slik sak og få vårt syn ut til massene slik at de får tillitt til oss og slik at borgerskapet ikke får fritt spillerom? Sjølsagt er dette avhengig av saka, men jeg mener at når aksjonen er avslutta bør det ikke gå mer enn 2 uker før vi har en skikkelig oppsummering klar. Hvis saka er komplisert, slik som her, bør ledelsen priorifere oppsummeringa desto høyere og behandle den raskere. I denne saka gjorde altså ledelsen en grov feil i å underprioritere saka i lang tid.

2. Så blei da spørsmålet omsider tatt opp i hele organisasjonen på en skikkelig måte i forbindelse med årsmøtebevegelsen. Og etter mine opplysninger var konklusjonen på årsmøtet entydig i sin kritikk av aksjonen. Men hva skjer så?

Det har nå gått et halvt år - minst, og medlemmene har ikke hørt et pip. Dette er direkte undergraving av medlemsdemokratiet. På personlig henvendelse til folk i ledelsen har jeg fått høre at det er motsigelser på utforminga og at partiet er trukket inn. Men dette er ikke noe argument for at medlemmene ikke skal få høre noe.

Etter årsmøtet burde det raskt ha kommet en konklusjon til medlemmene som raskt streket opp hovedlinja i kritikken. Viss ikke dette var mulig ut fra politiske motsigelser, burde motsigelsene vært lagt fram for medlemmene

slik at de også kunne delta i den endelige utforminga. Den diskusjonen hadde sikkert vært utmerka for medlemmene og styrka organisasjonen politisk. Derfor er dette en undergraving av medlemsdemokratiet, og kritikken gjelder både NKS og partiet.

Utifra dette mener jeg at det er riktig å kreve av ledelsen:

1. Sjølkritikk legges fram umiddelbart og viss ikke dette er mulig legges fram en redgjørelse for medlemmene hvor saka står.

2. Ledelsen i NKS og i partiet tar sjølkritikk både for sin seine behandling av saka, og at de ikke har holdt medlemmene underrettet om den diskusjon som har vært ført omvedtaket.

3. Ledelsen i NKS svarer på denne kritikken snart (seinst 15 okt)

TOM

sjølkritikk fra SS/au

Kameraten fremmer riktig kritikk. At oppsummeringa av Sognokkupasjonen ennå ikke er skjort ut offentlig er ikke noe mindre enn en skandale. -og det må raskt korrigeres. Denne korte sjølkritikken fra NKS au vil bli bedre utdypa i forbindelse med utsendinga av en ny oppsummering til medlemmene, forhåpentligvis i neste nr av 4 mai.

Etter at okkupasjonen var gjennomført gjorde NKS/au ingenting for at den skulle bli oppsummert. Ikke bare det, i utgangspunktet hadde vi også en totalt feilaktig vurdering av aksjonen. Først etter pålegg fra partiet ble det etter 3 måneder starta arbeid med å oppsummere aksjonen. Dette førte fram til ei oppsummering som ble behandla i årsmøtebevegelsen i Oslo, og ellers lest opp for kamerater i laga utafør Oslo.

Men den oppsummeringa vi hadde laga ble korrekt kritisert av partiet. Blant annet hadde den grove feil i vurderinga av SV og understreka ikke klart nok hvor reaksjonsnært det var at vi ikke bevisst arbeidet for å splitte ledelsen i SV fra massene av medlemmer og sympatisører, men i stedet fortsatte å framstille SV som en blokk.

NKS/au var altså sjøl ikke i stand til å laga ei oppsummering som var politisk riktig, og som kunne offentliggjøres. På grunn av at partiledelsen ble svært opp-tatt med sommerleirene og landsmøte-forbrødelser kunne vi ikke få nye diskusjoner med dem, og saka blei nok en gang stillt i bero.

Slik denne saka er blitt behandla avslører den dyp uvilje mot å få ut sjølkritikken, og en manglende tiltro til at en riktig

oppsummering kan kjempes fram gjennom kamp innad i NKS. NKS/au har ikke mobilisert medlemmene til aktiv diskusjon om husleiestreiken og okkupasjonen, men i stedet, etter først å ha undertrykt riktig kritikk, aktivt sabotert oppsummeringa.

NKS/au har vedtatt at arbeidet med sjølkritikken på okkupasjonen straks skal gjenopptas, og at det, når det blir lagt fram for medlemmene, skal gis en skikkelig redegjørelse for behandlinga fram til nå, og en grundig sjølkritikk fra NKS/au. Arbeidet skal innrettes på at oppsummeringa skal ut til alle medlemmer i neste 4 mai og at den skal publiseres eksternt umiddelbart over jul.

Vi kommer altså tilbake med en grundigere sjølkritikk i forbindelse med det.

NKS/au

byråkratisk sentralisme?

Utgangspunktet for daghjemsaksjonen var de foreslåtte økte satsene på daghjem. Vi skulle mobilisere folk i en brei aksjon mot den foreslåtte prisstigningen og for flere og bedre daghjem.

Helt fra begynnelsen av ble betydningen av å organisere massene undervurdert. Konkret har dette gitt seg utslag i at KF-gruppene i Oslo har fungert som daghjemsaksjonsgrupper og at beskjeder og liknende har gått i gjennom KF-nettet istedetfor at daghjemsaksjonen har hatt egen ledelse, kontortid og kontaktmøter. En har ikke klart å skille mellom KF og daghjemsaksjonen. Dette her er klar manglende forståelse for frontarbeid.

Parolen "Gratis daghjem til alle barn" er en parole som viser målet for kampen vår og som peker ut over den kortvarige fram til bystyrebehandlingen. Den gir også grunnlag for daghjemsplass for sine barn, til åslutte opp om aksjonen. Det er en parole som også er innretta på arbeiderklassen, og den peker på barnas rett til et pedagogisk tilbud også når de er under 7 år. Vi mener derfor dette er en riktig parole, og mener det var galt at parolen ikke kom med i grunnlaget fra begynnelsen av aksjonen.

Hva skjer så når den sentrale ledelsen ser at parolegrunnlaget skulle ha vært utvidet med denne parolen? Ledelsen i daghjemsaksjonen vedtar utvidelse av aksjonsgrunnlaget uten at dette blir diskutert i daghjemsaksjonsgruppene!

Vi mener det var unødvendig og feilaktig å føre parolen inn i den kortvarige aksjonens grunnlag. Argumentet om at parolegrunnlaget slik det sto var for snevert fordi det bare rettet seg til foreldre som allerede hadde barn på daghjem, holder ikke fordi det også i det opprinnelige parolegrunnlaget heter "flere og bedre daghjem". Denne parolen retter seg nettopp til denne gruppa, og våre konkrete erfaringer er at folk griper dette. En utvidelse av parolegrunnlaget midt under en underskriftsaksjon fører også til usikkerhet og folk føler seg lurt fordi daghjemsaksjonen pluselig står for noe annet enn det de har skrevet under på. Det formelle skillet mellom underskriftskampanjen og daghjemsaksjonen er ikke nok til å fjerne dette.

Vi mener derfor det riktige måtte være å føre inn parolen sammen med diskusjonen om å opprette en rent permanent daghjemsaksjon.

Så til selve framgangsmåten. Vi mener at den sentrale ledelsen i daghjemsaksjonen mangler politisk forståelse for frontarbeid når de kan vedta en parole sentralt utene diskusjoner i aksjonsgruppene. (Det gjelder ikke at dette er blitt luftet på et eller flere foreldremøter. Det er aksjonsgruppene som er grunnlaget i denne aksjonen.)

Daghjemsaksjonens ledelse viser en klar mistillit til massene og en forakt og underverdning av disse. Det viser også at kontakten mellom ledelsen og massene har sviktet totalt. For aksjonistene har dette sentraldirigerte vedtaket ført til usikkerhet og tap av entusiasme og lyst til å arbeide med aksjonen. Folk føler seg manipulert med og mister tillit til ledelsen i daghjemsaksjonen og til Kvinnefronten som de vet har tatt initiativet til denne aksjonen.

Istedenfor en grundig diskusjon i gruppene på denne parolen, noe som hadde hevet nivået i hele daghjemsaksjonen må vi bruke tid og krefter på å konsolidere oss på nytt. Parolen har kun ført til splittelsestendenser!

Hvorfor kom parolen nå? Hvorfor ble parolen innført på denne måten? Har ikke daghjemsaksjonen blitt skikkelig diskutert innad blant kommunistene og i ledelsen for Daghjemsaksjonen?

Vi mener dette er et klart eksempel på at vi ikke har korrigert vår feilaktige mas-selinje og at vi må ha skikkelige diskusjoner på frontpolitikk.

Sonja og Victoria

parola var nødvendig

svar til VIKTORIA og SONJA

Daghjemsaksjonens opprinnelige grunnlag var reformistisk, ga aksjonen en feilaktig innretning og skapte en falsk "brei" enhet. Parola "Gratis daghjem til alle barn" rettet opp disse feila. Jeg mener det var nødvendig at parolegrunnlaget ble utvidet straks feilene ble oppsummert. Det er illusjoner å tro at det går an å seire med et feilaktig parolegrunnlag.

PAROLEGRUNNLAGET VAR REFORMISTISK

Det opprinnelige parolegrunnlaget inneholdt 3 paroler:

1. Nei til all prisstigning
2. Flere og bedre daghjem
3. Støtt daghjemspersonalets krav...

Daghjemsaksjonen ble opprettet for å slå tilbake AP's forsøk på innføre Norske Kommuners Sentralforbunds (N.K.S.) prisstigningsforslag i Oslo.

Det gamle grunnlaget tok overhodet ikke prinsipiell stilling for at ungene er samfunnets ansvar. Grunnlaget tok ikke stilling til at foreldrene allerede nå må betale for daghjems plass til ungene, men rettet seg bare mot all prisstigning. Propagandaen til daghjemsaksjonen blei først og fremst mot det grove prisstigningsforslaget til N.K.S.

Resultatet blei at en del folk sluttet opp om aksjonen fordi de var mot akkurat det angrepet, men som ikke tok stilling til om det var riktig eller gæærnt at foreldre betalte en del, og som derfor heller ikke var uvillige til å diskutere hvor mye det ville være "rimelig" for foreldre å betale. Når politikerne møtte den enorme motstanden, snudde de på hæla og gikk inn for mildere prisstigningsforslag. Aksjonen blei vergeløs overfor dette taktiske utspillet. Fordi aksjonen ikke tok prinsipiell stilling mot foreldrebetaling åpnet det for full splittelse av aksjonen.

Parolene i en massekamp må stilles ut fra klassekampens krav og nivået i massene. Det må være egnet til å utvikle massekampen og bringe det opp på et høyere nivå. Det gamle aksjonsgrunnlaget var reformistisk. Det rettet seg bare mot det konkrete angrepet og lå langt etter nivået i massene. Min erfaring med underskriftsletter er at

det var argumentet om at barna er samfunnets ansvar som vant oppslutning. At gratis daghjem til alle barn er et massekrav vises kanskje tydeligst ved at en rekke av de borgerlige partiene bl.a. AP, SV og Venstre, har kravet i programmene sine.

GRUNNLAGET UTELUKKA ARBEIDERKVINNENE.

Gratis daghjem til alle barn er en strategisk parole. Det er bare under sosialismen vil vinne rett til full deltakelse i den samfunnsmessige produksjonen. En forutsetning for kvinnes deltakelse i produksjonen er at barneomsorgen sosialiseres.

Politikerne forsøkte aktivt å slå tilbake kampen ved å splitte de som har unge i daghjem og de som ikke har unge i daghjem. Dette har de til dels greid. Folk går på argumentasjonen om at det er rimelig at prisene på daghjemmene går opp når de sjøl må betale i dyre dommer hos dagmamma.

Aksjonen rettet seg bare inn mot dem som blir rammet direkte av prisstigningen, dvs. de som har unger på daghjem. Dette på tross av at det overveldende flertallet av foreldrene ikke har dagjemsplass. Det er dem som er hardest rammet av daghemssituasjonen og det er dem som kan utgjøre den viktigste kraften i daghjemskampen.

Aksjonen ble innretta på småborgerskaps kvinner. Det er dem som får ungene inn på daghjem. Arbeiderkvinnene rammes spesielt hardt av daghemssituasjonen. Daghjem er ikke noe reelt tilbud til arbeiderkvinnene pga. åpningstida. De har dårligst lønn, og minst anledning til å betale dagmamma. Parola "Gratis daghjem til alle barn" betyr en utviding av grunnlaget til daghjemssaksjonen. Det betyr at daghjemssaksjonen innretter seg på dem som kan utgjøre den viktigste krafta i kampen.

DAGHJEMSAKSJONEN MÅ BLI PERMANENT.

Sonja og Victoria kritiserer at parola ble tatt med før bystyrebehandlingen. Jeg mener at en forutsetning for å vinne i bystyret er at grunnlaget til daghjemssaksjonene er riktig og er uttrykk for en reell enhet. Derfor var det riktig å ta den med så fort som mulig.

S. og V. kritiserer også måten det ble gjort på. De anklager daghjemssaksjonen for å ha brutt medlemsdemokratiet. Daghemssaksjonen er imidlertid ingen demokratisk organisasjon - men et utvalg som har nedsatt seg selv og selv bestemt sitt parolegrunnlag. Styret har aldri blitt valgt og parolegrunnlaget har aldri blitt vedtatt av medlemmene. Det eksisterer ikke noe utbygd kontaktnett mellom de aksjonsgruppene som sluttet seg til og selve styret. Daghjemssaksjonens framgangsmåte da de vedtok ny parole var derfor formelt sett helt korrekt.

Det ville ha vært halehengspolitikkk å gå fram på annen måte. Med den oppbyggingsformen daghjemssaksjonen hadde ville det ha vært uhyre tidkrevende å vente til den ble diskutert i gruppene først. Det ville ha betydd at daghjemssaksjonen ble gående enda lengre med feilaktig grunnlag.

S. og V.'s kritikk av framgangsmåten er egentlig en kritikk av selve oppbyggingen av Daghemssaksjonen, og et argument for å bygge en permanent daghjemssaksjon. Daghjemssaksjonen var bare rettet mot dette ene prisstigningsforslaget, men det vil komme prisstigninger etter denne.

Daghjemskampen er en langsiktig kamp og en viktig del av kvinnefrigjøringen. Vi må organisere og gå i spissen for den massekampen som nå er reist.
-Bygg permanente daghjemskomiteer!

Sølvi

Kamp mot sjablongmessige skriverier!

Sjablongmessige skriverier er ein svært utbreidd sjukdom i NKS og elles i den progressive rørsla. Eit døme: Progressiv Front- løpesetel frå universitetet i Oslo:

udenttinget:

IGJEN MOT STUDENTENES INTERESSER

På studenttingsmøte 23/9 stilte Progressiv Front mistillit til studentrepresentantene i Hovedstyret i Samskipnaden. Forslaget blei støtta av USV, noe vi synes er bra.

Hva står de fire studentrepresentantene for?

- I Hovedstyret sitter fire studentrepresentanter fra Sosialistisk Offensiv og Grønt Gras. Disse folka står konsekvent for en politikk som vil forvalte statens interesser i Samskipnaden, mot interessene til studentene og de ansatte.

- De vil løse den økonomiske krisa i Samskipnaden ved å velte byrdene over på studentene og de ansatte ved prisstigninger og rasjonaliseringer.

-De forsøker å splitte studentene og de ansatte ved å sette dem opp mot hverandre, i steden for å oppfordre til felles kamp mot felles fiende, nemlig staten.

- De går konsekvent mot studentenes kamp for bedre kår. Trond Værnes sendte poli-

liet mot okkupantene på Sogn, og sto bak utkastinga av husleiestreikende studenter.

Studenttinget forkasta mistillitsforslaget med 30 mot 27 stemmer. Igjen viste tinget hvilken politikk det står for: Det står for en politikk som er stikk i strid med studentenes interesser, en politikk som er for prisstigninger, for dårligere kår for studentene, for rasjonalisering blant de ansatte.

(....)

SLUTT OPP OM PROGRESSIV FRONT!

Studenttingsmøte 23/9 var en ny bekreftelse på det vi alltid har hevda : at Studenttinget er et byråkratisk organ. et organ som aldri kan bli noen drivende kraft i kampen for studentenes kår. Bare studentenes egen kamp kan forhindre forverringar av de økonomiske kåra. de demokratiske rettighetene og arbeidssituasjonen til studentene.

Progressiv Front er den eneste gruppa som konsekvent vil forsvare studentenes interesser, og den eneste som vil mobilisere studentene til kamp for interessene sine.

-Slutt opp om Progressiv Front! **M**

Midtre delen av løpesetelen er meir konkret, men har same svakhetene.

Eg meiner dette er eit velsigna utgangspunkt for studiar av artikkelen til Mao Tsetung "Bekjemp sjablongmessige skriverier i partisaker" s. 169 i Skrifter i utval.

Mao Tsetung oppsummerer følgjande viktige kjenneteikn på sjablongmessige skriverier i "dei åtte anklagene":

1. "dei fyller eit uendelig antal sider med tom svada",
2. "dei verkar overlegne og skræmer folk",
3. "dei skyt i blinde utan å ta omsyn til publikum",
4. "deira einsformige språk",
5. "dei ordnar punkta under ein innvikla serie med overskrifter, som om dei skulle starta eit kinesisk apotek",

6. "dei er uansvarlege og skadar folk over alt der dei førekjem".

7. "dei forgiftar heile partiet og set revolusjonen på spel",

8. "dersom dei blir spreidd, vil dei øydeleggja landet og ruinera folket".

Han sier vidare:

"Med andre ord, dersom ikke sjablongmessige skriverier blir omgjort, men får utvikle seg uhemmet, vil konsekvensene være meget alvorlige. Subjektivismens og sekterismens gift ligger gjemt i sjablongmessige skriverier i partisaker, og hvis denne giften blir spredd, vil det bringe både partiet og landet i fare. De åtte anklagene som ernevnt ovenfor, er vår oppfordring til kamp mot sjablongmessige skriverier."

Studer dette og vår eigen praksis - og reis kamp mot sjablongmessige skriverier!

FULL STØTTE TIL KAMPEN MOT RASISTREGIMET

**POSTGIROKONTO nr.
2 281970**

**SØR AFRIKA: frigjøringsbevegelsen
trenger penger STØTT PAC!**